

На нашу думку, варто відзначити і зовнішні чинники впливу на правоохоронну систему Польщі. Зокрема, йдеться про форми співпраці з органами поліції інших держав, повернення членства в Інтерполі. Подальша співпраця з Інтерполом також залежала від відносин з Європейським союзом. 2001 р. Польща уклала як держава-кандидат у члени ЄС договір з Європолом про співробітництво у боротьбі з організованою злочинністю. У зв'язку з вступом 1 травня 2004 р. до ЄС, Польща була прийнята до Європолу 1 листопада 2004 р., після подання документів про приєднання і попередньої ратифікації Конвенції про Європол, її додаткових протоколів.

Як бачимо, перед Україною поставили і поставатимуть аналогічні завдання, тому варто надалі детальніше вивчати досвід реформ правоохоронної діяльності таких країн з метою попередження негативних результатів відповідних реформ.

Список використаних джерел

1. Letkiewicz A., Majer P. Polska policja. - Szczytno, 2011. - 288 s.
2. Камінська Н.В. Завдання правоохоронних органів у сфері захисту прав і свобод людини в умовах євроінтеграції та глобалізації/ Н.В. Камінська // Право на життя: аспекти реалізації : матер. II Міжнар. наук.-практ. конф , 22-23 лист. 2013, м. Чернівці. - Чернівці, 2014. - С.28-31
3. Камінська Н.В. Пріоритети реформування правоохоронних органів у контексті євроінтеграційного курсу України/ Н.В. Камінська// Актуальні проблеми реформування правоохоронних органів: матер. міжнар. науково-практ. конфер., 28-29 берез. 2014, м. Дніпропетровськ. - Дн., 2014. - С. 41-43

Галай А.О., доктор юридичних наук, доцент, завідувач кафедри адміністративно-правових дисциплін Національної академії прокуратури України

Кодекс НГО як потенційне систематизоване джерело щодо адміністративно-правового регулювання діяльності недержавних організацій в Україні

Розбудова України як демократичної правової держави актуалізує обов'язковість розвитку і залучення до процесу публічного управління не лише органів державної влади, але широкого кола інституцій громадянського суспільства. Провідними представниками інституцій громадськості у світі та в Україні визнаються громадські об'єднання різних організаційно-правових статусів та форм легалізації.

За даними наукових досліджень громадянське суспільство в Україні сьогодні представляють 74,5 тис. громадських організацій, 14,1 тис. благодійних організацій, 28,9 тис. профспілок, понад 20 тис. громадських об'єднань інших організаційно-правових форм. Аналіз їх напрямів діяльності та

кола осіб, інтереси яких вони представляють, дозволяє визначити, що понад 70% інституціолізованих громадських об'єднань в Україні ставлять за мету вплив на державну політику, беруть участь у публічному управлінні у різних галузях.

Проведене дослідження констатує, що бере участь у публічному управлінні окрема група громадських об'єднань, незалежно від обраної ними організаційно-правової форми. Їх єднає комплекс напрямів та форм діяльності, які дозволяють ефективно сприяти удосконаленню законодавства та практики його реалізації, захищати права людини, займатися формуванням та розвитком правової культури людей, проводити прикладні наукові дослідження та забезпечувати якісну правову освіту. Цю групу громадських об'єднань можна охопити категорією спрямованості їх діяльності: недержавні організації юридичного спрямування. Співставлення існуючих даних про діяльність непідприємницьких громадських організацій юридичного спрямування дозволило оцінити їх кількість в Україні у близько 100 тис. Така значна кількість активних учасників публічного управління зумовлює необхідність удосконалення адміністративно-правових основ їх діяльності.

Проведене нами дослідження довело, що зміст організації діяльності широкого кола форм інституцій громадськості загалом подібний, а певною мірою і тотожний, зокрема щодо тих, які мають, за нашим баченням, юридичне спрямування. Проте правові та організаційні основи їх діяльності, участі у публічному управлінні розміщені у широкому колі законів та підзаконних нормативно-правових актів, які за роки незалежності продовжують розпорошувати правові основи діяльності непідприємницьких громадських організацій.

Тому, ключовою пропозицією автора є створення шляхом кодифікації нового Кодексу непідприємницьких громадських організацій, який матиме таку орієнтовну структуру:

Розділ 1. Загальні положення. У ньому слід відобразити принципи міжнародних стандартів та Конституції України про свободу асоціацій; їх приватно-правове та публічно-правове спрямування; легальне існування у формах реєстрації, повідомлення або у інших, менш легалізованих; невтручання у їх діяльність держави та їх активний вплив на публічне управління, понятійний апарат.

Розділ 2. Ознаки та організаційно-правові форми недержавних організацій. Цей розділ має сформулювати загальні характеристики недержавних організацій, навести систему та особливості різних їх видів. У ньому також пропонується розмежувати громадські організації захисту приватних та публічних інтересів.

Розділ 3. Легалізація. У цьому розділі слід деталізувати особливості проходження легалізаційних процедур різними видами недержавних інституцій. Також у цьому розділі доцільно виписати процедури реорганізації, утворення спілок та коаліцій, припинення діяльності недержавних інституцій, відносини членства і управління недержавних організацій.

На окрему увагу у межах пропонованого нами кодексу заслуговує діяльність недержавних організацій юридичного спрямування, адже цей пласт форм і напрямів роботи сьогодні особливо актуальний. Пропонуємо присвятити цьому розділ 4: діяльність недержавних організацій юридичного спрямування. У ньому слід розкрити форми та гарантії здійснення цими інституціями правозахисту, правової просвіти, наукової та прикладної юридичної експертизи.

Серед інших розділів запропонованого кодексу доцільно виокремити питання:

- благодійництва у діяльності недержавних організацій;
- діяльність профспілок та організацій-роботодавців тощо, тобто розділи про окремі види недержавних організацій;
- напрями і форми взаємодії громадських об'єднань між собою та з державою, зокрема інтегрувати зазначені у цьому підрозділі концепції, розширивши їх зміст та охарактеризувавши можливі форми взаємодії, етичні засади тощо;
- правові основи волонтерства у діяльності громадських об'єднань;
- питання фінансування (у тому числі встановлення правових можливостей для одержання державного фінансування) і особливого оподаткування діяльності недержавних організацій.

Глодова Д.В., курсант факультету податкової міліції Національного університету Державної податкової служби України *Науковий керівник:*
Параниця С.П., кандидат юридичних наук,
доцент

Основні проблеми кваліфікації у міжнародному приватному праві

Міжнародне приватне право є в цілому наукою про правозастосування у сфері приватноправових відносин, ускладнених іноземним елементом. У свою чергу, правозастосування - це складний процес, основними стадіями якого є встановлення фактичних обставин справи, аналіз фактів, що мають істотне значення для справи, пошук правової норми, яка відповідає юридичній природі даних правовідносин, винесення та належне оформлення судового рішення.

Основу процесу правозастосування становить правова кваліфікація, тобто вивчення суб'єктом правозастосування обставин справи та наданих сторонами пояснень, правова оцінка фактів, встановлення правової природи даних правовідносин з метою підбору належної норми, здатної вирішити спір[3].

Кваліфікація в МПрП - це юридична оцінка правової норми, яка спрямована на з'ясування мети правової норми, визначення її фактичного складу, який покладено в її основу законодавцем, і, таким чином, призначена для віднесення фактичних обставин чи їх певного елементу до сфери дії відповідного правового інституту, норми. Тлумаченням в МПрП (наскільки це